

Ի ՂԶԵՐ

Հառն օրօրոց մը հսկայ՝ վար է կախուեր անդունդէն .
 Քու աշէերդէ աշէերուս՝ մահիկ մ'ահա կը ծըփայ
 երկինքին մէջ մըքաստուեր . Գուրբերն բաւզառ
 կը նետեն . . .
 Սիրամարգ մ'ալ կը ցանէ փետուրներն իր գլմախտեայ :

Օ՛հ, ֆազաֆան՛բ, ֆազաֆան՛բ, տոզանցֆաներվ լռյսերաւ․
 Փարսս մ՛անդին ահարկու՛՝ կը մըտմըտայ տակաւին․
 Սիրաբը քեւեր կը բաճայ հարիզոնին պէս ծալաւ՛
 Երբ կը նետուի վարազայրն արեւելիքն մեզմագիւն…․․

Որքան, որքան ես հեզվեմ կը հեռանամ, իմ ապուռ՝
կը մոտենամ դուին ինձի՝ քու պատկերովդ տրամաշար
ու կը սուզուիս, կը մընամ բիրբուռն մեջ աշխարհու-
վեցայոյսն իսկ մահամբը՝ հուտայ՝ քեզ ինձ ամէն օր...

Օհ ինչ փայթ՝ թե ավիաներն զիս շա՛տ հեռուն կը տանին՝
Մընաս բարավն աղիկայա՞շ՝ դուրս չբբըռա՛ շրթներէս...
Գիտե՛ս, գգուեմ պիտ' ինչպէս նայն ավիաներն
արտունքե՛ս՝
Երբ թռչերայք հե՛ռ ի հե՛ռ պիտի գիս օր մը տանին:

ԱՐԵՒԻՆ

Պղպեղակներուն վերայէն ամպեր բալիլի կը քաշեն.
 Եւ ամպ մը մութ կը կախուի հոգիէս ներս, ասդի պէս..
 Սիւն մը լռչսի կը դադայ ալիքներէն քուրեքուն՝
 Յոյսի մը պէս կորսուող, ինչպէս կարօտ մը անհաս...:

Այս ուրիշ խաղ լռչսերու եւ գոյներու փոխի ի փոխ՝
 Մինչ քուրերն հոս կը բացուին գորգի մը պէս գոյն
 առ գոյն.

Արեւը հով մ'է հիմա, հրաքարքոյ մը հըսկայ,
 Որ կը դառնայ անընդհատ, մըխուելով սիրտը ծովուն...

Արեւ, արեւ, երբ կ'երթաս քողով զիս ծոցն անդունդին՝
 Ինչպէ՞ս հաստայ այս մութին՝ քէ վազն նորէն պիտի
 գաս

Մեր երակներն լեցնելու քու հեղուկովըդ անգին,
 Թէ պիտի տաս ցանկութիւն ու քիչ մը յոյս ապրելու...:

Գիտե՞ս նախանձն արիւնիս մէջ գերդ գինի կը փրփրի՝
 Երբ կը խորհիմ քէ կրնաս դուն զինք տեսնել ամէն օր,
 Մինչ ես ի գուր կը գինեմ իմ առամներն ու բռնուցք՝
 Ծով ու հողով զիս բաժնող անջրպետին դէմ անգութ...:

Կեցի՛ր, արեւ, անգամ մ'ալ ինծի համար զինք դիտէ,
 Լիցն'ը ժըպիտը անառ քու աչքերուդ մէջ հուրէ,
 Ըսէ՛ քէ քեզ շոյեցի իբրեւ վարսերը իրեն,
 Համարուեցի քու շողերդ՝ իր շրթներուն փոխարէն...:

Ըսէ՛, արեւ, քէ քու մէջ զի՛նք կը պաշտեմ ամէն օր...:

Պրիւսէլ, Սեպտեմբեր 1936

ՅԱՐՈՒԹ ԵՂԷԳԵԱՆ